

*Hartanksia
rauhasta*

KIRKON ULKOMAANAPU

Sisälllys

ASTA TURTIAINEN: Esipuhe.....	3
JAN EDSTRÖM: Rauha on jotain juotavaa.....	4
PETRI MERENLAHTI: Jeesus, kiusausten voittaja.....	6
EIJA KALLINEN: Turvassa.....	8
RIIKKA PIRI: Rakastakaa!.....	10
BJÖRN VIKSTRÖM: Jumalan valtakunnassa kaikki on toisin.....	12
AULIKKI MÄKINEN: Matkalla rauhaan – Jumalan ja itsen luo.....	14
TIINA TAAVITSAINEN: Kylmästä lämpimään.....	16
VELI-PEKKA JÄRVINEN: Kaikki riittää; Rakasta Jumalaa yli kaiken ja lähimmäistäsi niin kuin itseäsi.....	18
MIIKA AHOLA: Jumala tahtoo rauhaa kaikille.....	20
SAIJA LOHIKOSKI: Antakaa toisille anteeksi.....	22
ANU YLITOLONEN: Puu ja sen hedelmät.....	24
AARO RYTKÖNEN: Minä olin koditon ja te otitte minut luoksenne.....	26

*Hartauksia
rauhasta*

KIRKON ULKOMAANAPU

Hyvä lukija

Meillä kaikilla on oikeus elää rauhassa. Me tarvitsemme rauhaa. Emme ehkä huomaa sitä, kun se on läsnä, mutta sen ollessa uhattuna havahdumme. Samaan aikaan toisaalla elää kanssaihmissiämme, jotka eivät ole koskaan kokeneet rauhaa tai se on ollut ohimenevä tila elämää uhkaavien kriisien ja sotien välissä.

Rauha on arvokas. Niin arvokas, että sen hyväksi on tehtävä töitä joka päivä, siellä missä sitä ei ole ja siellä missä se on. Rauha ei ole itsestäänselvyys. Se riippuu meistä. Sen rakentaminen alkaa pienistä asioista ja meillä kaikilla on mahdollisuus vaikuttaa sen toteutumiseen ja pysymiseen. Voimme aina tehdä valinnan rauhan puolesta ja korottaa äänemme niiden puolesta, jotka eivät vielä saa elää rauhassa.

Ihmisen oikeus elää rauhassa on aina ajankohtainen asia.

Kädessäsi on kokoelma hartaustekstejä ja rukouksia jotka on kirjoitettu ja julkaistu Kirkon Ulkomaanavun verkkosivuilla kirkkovuoden 2015 aikana. Lämpimät kiitokset kaikille kirjoittajille, jotka ovat antaneet äänensä ja aikansa näiden tekstien luomiseen.

Asta Turtiainen
Sidosryhmäpäällikkö
Kirkon Ulkomaanapu

*Hartauksia
rauhasta*

KIRKON ULKOMAANAPU

Rauha on jotain juotavaa

Kirkkojen ekumeeninen työ on globaali rauhanliike. Yhteinen rukous, keskustelu, jumalanpalvelus ja työ paremman maailman puolesta ovat konkreettisia rauhantekoja, jotka yhdistävät kristittyjä eri maissa, kirkoissa ja kulttuureissa. Kohtuullinen tavoite kristilliselle rauhantyölle on, että kristittyjen ei pidä tappaa toisiaan. Laajempi tavoite on, että kansallismielisyys ja poliittinen vastakkainasettelu eivät menisi Jeesuksen kehotuksen "rakasta lähimmäistäsi" edelle.

Kertomuksesa jossa Jeesus kohtaa samarialaisen naisen Sykarin kaivolla, Jeesus on janoinen muukalainen joka pyytää naiselta vettä. Nainen osoittaa vieraanvaraisuutta ja antaa Jeesukselle kaivosta kauhallisen vettä juotavaksi. Nainen avaa sydämensä Jeesukselle, joka tarjoaa hänelle elämän vettä, sovittua, arvokkuutta ja toivoa. Jeesus sammuttaa janonsa kaivon vedellä. Hän osoittaa naiselle kunnioitusta ja armoa, tuntee hänen sisimpänsä.

Tämä eri sukupuolta olevan ja eri kulttuuri- ja perinnetaustan omaavan kahden ihmisen kohtaaminen, kuvaa myös meidän tehtäväämme kristittyinä. Rauha on jotain juotavaa, se voi olla kauhallinen vettä. Janoinen ihminen ei voi toimia. Ihminen ilman vettä on ihminen vailla arvokkuutta. Vesi sammuttaa janon ja antaa voimia. Vedellä voimme puhdistautua, pestä vaatteemme ja palauttaa arvokkuutemme.

Vesi on myös vertauskuva muulle mitä tarvitsemme voidaksemme elää yhdessä. Janoamme elämän vettä, rauhan, rakkauden ja oikeudenmukaisuuden vettä. Rauha on vieraanvaraisuutta. Rauha on kuuntelemista ja keskustelua, myös vaikeista asioista. Rauha on antaa toisillemme toivoa ja tarkoitusta. Rauha on olla antelias ja jakaa omastaan toisille, joilta puuttuu. Rauha on tapa elää yhdessä, Jeesus Kristus esikuvana.

Jan Edström,
Vastuuviikon projektisihteeri
Espoo

Kuva: Hannamari Shakya

Rukoilemme

*Jumala,
janoamme oikeuden-
mukaisuutta,
rauhaa ja sovittua.
Anna veden olla
rauhan lähde, ei
aihe sotaan eikä
selkkauksiin.
Anna meille elämän
vesi, Sinä joka olet
rauhamme.
Aamen*

Hartauksia
rauhasta

KIRKON ULKOMAANAPU

Jeesus, kiusausten voittaja

Raamattua lukiessa tuntuu joskus siltä kuin Jumalan todellinen luonne olisi valjennut Raamatun kirjoittajillekin vasta ajan kanssa. Vähitellen käy ilmi, että Jumala on kärsivällisempi ja lempeämpi kuin ihmiset kuvittelevat. Hyvyys ja rakkaus ovat hänelle tärkeämpiä kuin voima ja kunnia.

Raamatun alkupuolella Jumala puuttuu vielä herkästi tapahtumien kulkuun. Hän huolehtii henkilökohtaisesti siitä, että oikeus toteutuu ja paha saa palkkansa. Hänen otteensa ovat sotaisia: turmeltunut maa hukkuu vedenpaisumukseen ja jumalattomat saavat niskaansa kuuman kivisateen.

Pikku hiljaa vastuu oikeudenkäytöstä siirtyy ihmisille. Jo paratiisissa he ovat oppineet erottamaan hyvän ja pahan. Myöhemmin he saavat tueksi Kymmenen käskyn lain, jonka ytimen Jeesus tiivistää Kultaiseen sääntöön: toimi niin kuin haluaisit itseäsi kohdeltavan. Moraali on sitä, että asettuu toisen ihmisen asemaan.

Samalla Jumala riisuu itsensä aseista. Tuomiopäivä lykkääntyy aikojen loppuun. Sitä odotellessa uusi alku on mahdollinen jokaiselle. Auringonpaisteesta saavat nauttia niin väärät kuin vanhurskaatkin, ja sama sade kastelee molemmat.

Mitä Jumala sitten tekee, kun hän ei enää kosta eikä rankaise? Evankeliumin valossa hän näyttäytyy lohduttajana, rohkaisijana ja rinnalla kulki-jana. Hänen sydäntään lähinnä ovat ne, joiden uskoa koetellaan, joiden toivo on vähissä ja jotka joutuvat elämään ilman rakkautta. Jeesuksessa hän tulee heidän luokseen ja asettuu heidän asemaansa, jottei heidän tarvitsisi tuntea olevansa unohdettuja ja yksin. Hän lahjoittaa heille uskon, toivon ja rakkauden ilmaiseksi, ilman heidän omaa ansiotaan. Miksi? ”Koska hän on itse käynyt läpi kärsimykset ja kiusaukset, hän kykenee auttamaan niitä, joita koetellaan.” (Hepr. 2:18)

Ihmiseksi tulleen Jumalan armahtavuus ja pitkämielisyytys nojaavat kokemusperäiseen tietoon. Hän tietää, millaista on olla ihminen — heikko, haavoittuva ja kiusauksille altis. Siksi hänen tiensä ei ole tuho ja hävitys, vaan anteeksiantamus ja sovinto. Sodanjumalasta kasvaa rauhanruhtinas.

Petri Merenlahti
TT, Arkkipiispan teologinen erityisavustaja

Kuvat: Catianne Tijerina ja Paul Jeffrey

*Hyvä Jumala,
 auta minua,
 että lakkaisin
 tekemästä pahaa,
 oppisin tekemään
 hyvää,
 tavoittelisin
 oikeudenmukaisuutta
 ja puolustaisin
 sorrettuja.
 Tee omasta-
 tunnustani
 valkoinen kuin lumi,
 tahraton kuin
 puhdas villa.
 Täivuta mieleni
 kuulemaan sinua,
 että saisin nauttia
 maan hedelmistä
 enkä joutuisi
 vihollisteni miekan
 ruoaksi.
 Amen.*

Jes. 1:16–20 mukaan

Turvassa

Raamatun kertomus hyvästä paimenesta on kertomus turvasta. En ole koskaan nähnyt lammaspaimenta, mutta Jeesuksen kertomus lampaista ja paimenesta välittää kuvan hyvin läheisestä suhteesta. Lampaat tuntevat paimenensa tämän äänen perusteella. Jos oikea paimen kutsuu, seuraavat lampaat tuota ääntä. Ennen kuin lampaat tunnistavat paimenen omakseen, heillä on täytynyt olla kokemuksia siitä, että paimen on johtanut heitä hyvään.

Ajatus tunnistettavasta hyvästä on lohdullinen, turvallisuutta tuova, sillä hyvän ja pahan välinen rajanveto on välillä lähes mahdoton.

Uutiset kertovat nuorista, jotka lähtevät eri puolilta Eurooppaa Lähi-itään liittyäkseen sotaan käyviin tai terroritekoja tekeviin ryhmiin. Lukiesani noita uutisia mietin, mikä on se kutsu tai ääni, jonka he kuulevat? Onko kyseessä heille tuttu vai vieras ääni? Samalla kun kysyn näin, joudun kysymään myös, mikä on se kutsu tai ääni, joka nuorilta on jäänyt kuulematta. Mikä esti heitä kuulemasta niitä hyviä ääniä, joiden keskellä he eri Euroopan maissa elivät, kun he oman henkensä kustannuksella

lähtevät, ainakin minun näkökulmastani katsoen, seuraamaan vierasta paimenta.

Minulla ei ole oikeutta arvostella tai tuomita ääriilikkeisiin lähteneitä nuoria. Sen sijaan minulla on velvollisuus kuunnella hyvin tarkkaan, millaisia ääniä meidän suomalaisessa yhteiskunnassamme kaikuu nuorten korviin. Jos kukaan ei puolusta hyvää ja asetu vastustamaan pahaa, on vaarana, että kutsu hyvään hukkuu muihin ääniin.

Eija Kallinen
Nuorten Keskus ry:n pääsihteeri, rovasti

Kuvat: Kirkon Ulkomaanavun kuva-arkisto ja Catianne Tijerina

"Totisesti, totisesti: se, joka ei mene lammastarhaan portista vaan kiipeää sinne muualta, on varas ja rosvo. Se, joka menee portista, on lampaiden paimen. Hänelle vartija avaa portin, ja lampaat kuuntelevat hänen ääntään. Hän kutsuu lampaitaan nimeltä ja vie ne laitumelle. Laskettuaan ulos kaikki lampaansa hän kulkee niiden edellä, ja lampaat seuraavat häntä, koska ne tuntevat hänen äänensä. Vierasta ne eivät lähde seuraamaan vaan karkaavat hänen luotaan, sillä ne eivät tunne vieraan ääntä." Jeesus esitti heille tämän vertauksen, mutta he eivät ymmärtäneet, mitä hän puheellaan tarkoitti. Siksi Jeesus jatkoi: "Totisesti, totisesti: minä olen lampaiden portti. Ne, jotka ovat tulleet ennen minua, ovat kaikki olleet varkaita ja rosvoja, eivätkä lampaat ole kuunnelleet heitä. Minä olen portti. Se, joka tulee sisään minun kauttani, pelastuu. Hän voi vapaasti tulla ja mennä, ja hän löytää laitumen. Varas tulee vain varastamaan, tappamaan ja tuhoamaan. Minä olen tullut antamaan elämän, yltäkyläisen elämän."

Joh. 10:1-10

Rakastakaa!

Mistä tiedän, että minua rakastetaan? Miten minä itse voin vakuuttaa toisen rakkaudestani?

Johanneksen kirjeen kirjoittaja ei kiertele, vaan kehottaa suoraan: ”Älkäämme rakastako sanoin ja puheessa, vaan teoin ja totuudessa.” (1. Joh. 3:18–24.)

Kehotus haastaa meidät todella miettimään, onko näyttämäni rakkaus totta. Maailmasta ei puutu vinkkejä ja neuvoja siitä, miten saavuttaa ja maksimoida onni ja rakkaus. Ei saisi liittyä puhumattomuuden ketjuun, mutta rakkaudesta lässyttäminenkin on turhaa. Toinen keskittyy rakastamaan itseään ja toinen taas uhraa kaiken toisten vuoksi hukaten itsensä. Onko mahdollista löytää tasapaino?

Raamatun kohtaa silmäilemällä hieman eteenpäin saamme lisävinkkiä, mitä todellinen rakkaus on. Se on meidän käsityksemme ulottumattomissa, mutta se on silti annettu meille. Se on Jumalan rakkautta, joka itse asiassa on alku sille, että me olemme edes olemassa.

Siksi kehotus rakastaa teoin ei tunnukaan käskyltä, vaan kaiken olemisen lähtökohdalta. Rakkauden konkreettisia tekoja ei tehdä siksi, että niitä täytyisi tehdä, vaan Jumalan rakkaus saa ihmiset toimimaan lähimmäisten hyväksi.

Jumalan valikoimaton ja pysähtymätön rakkaus haastaa meidät katsomaan hieman omaa, tuttua ja turvallista ympäristöömme pidemmälle ja tarttumaan vaikeampiin aiheisiin. Niihin, joista ei haluaisi puhua ja jotka haluaisi unohtaa.

Onhan helppo rakastaa, kun on mukavaa ja paljon kivoja ihmisiä ympärillä.

Uskallammeko noudattaa Jeesuksen esimerkkiä ja kohdata ne, joita kukaan muu ei kohtaa? Löydämmekö juuri sen, jolla ei vielä ole sitä kokemusta, että häntä rakastettaisiin?

Riikka Piri
Teologian opiskelija, Changemaker-verkoston vapaaehtoinen
 Kuvat: Paul Jeffrey ja Hannamari Shakya

*Rakas Jumala,
 silloin kun vaarat
 uhkaavat meitä,
 ajattelemme helposti
 vain itseämme.
 Mietimme, miten itse
 selviytyisimme
 vaikeasta tilanteesta
 ajattelematta, miten
 muiden käy.
 Anna meille
 avara sydän,
 niin että ottaisimme
 huomioon myös
 toiset.
 Opetä meitä
 luopumaan
 omista eduistamme,
 jos niiden mukaan
 toimiminen
 on vahingoksi
 toisille ihmisille.
 Kuule meitä
 Jeesuksen,
 auttajamme tähden.
 Aamen.*

Refidimissä kävivät amalekilaiset israelilaisten kimppuun. Mooses sanoi Joosualle: "Valitse miehiä mukaasi ja lähde taistelemaan amalekilaisia vastaan. Huomenna minä asetun kukkulan laelle Herran sauva kädessäni." Joosua teki niin kuin Mooses oli käskenyt ja ryhtyi taisteluun amalekilaisia vastaan, kun taas Mooses, Aaron ja Hur nousivat kukkulan laelle. Niin kauan kuin Mooseksen kädet olivat koholla, olivat israelilaiset voitolla, mutta kun hän päästi kätensä vaipumaan, olivat amalekilaiset voitolla. Kun Mooseksen kädet väsyivät, Aaron ja Hur ottivat kiven hänen istuimekseen. Sitten he kannattelivat hänen käsiään kummaltakin puolen, niin että hän jaksoi pitää niitä ylhäällä auringonlaskuun saakka. Näin Joosua voitti amalekilaiset ja heidän sotajoukkonsa.

5. sunnuntai
pääsiäisestä, III
vuosikerta,
2. Moos. 17:8–13

Jumalan valtakunnassa kaikki on toisin

Vanhan testamentin sotakuvauksia (2. Moos. 17:8–13) ei ole helppo yhdistää rauhasanomaan. Ne ovat kotoisin kulttuurista, jossa voima oli itsestään selvä osoitus siitä, kenellä on valta. Israel oli pieni ja heikko kansa, jota ympäröi mahtavat viholliset, jotka milloin tahansa olivat valmiina hyökkäämään, tuhoamaan ja tappamaan. On inhimillistä, että kaiken kokemansa vääryyden jälkeen Israelin kansa kaipasi Jumalan väliintuloa, että hän osoittaisi voimansa ja toisi voiton.

Me, jotka olemme varttuneet Suomessa sotien jälkeen ja 2000-luvun alussa, olemme voineet pitää rauhaa ja oikeudenmukaisuutta itsestään selvänä asioina ja ehkä mieltää ne maailman luonnolliseksi tilaksi. Mutta jos tarkkailemme omaa historiaamme tai maailmaa tänä päivänä meidän on päinvastoin pakko todeta, että suurin osa maailman ihmisistä joutuvat kokemaan yhteiskunnallista epäoikeudenmukaisuutta, mielivaltaa ja väkivallan uhkaa.

Omassa kohtuullisen suojaisessa elossamme sormumme helposti arvoastelemaan Vanhan testamentin "alkukantaista" näkemystä, jonka mukaan Jumala perustaa rauhan valtakuntansa kukistamalla kaikki viholliset. Toki meidän on uskallettava lähestyä tekstejä myös kriittisesti.

Jeesus näyttää meille nimittäin aivan toisenlaisen tien miten Jumalan valtakunta tulee toteen. Se on itsensä antavan rakkauden tie. Vaikka Jeesus ennusti vaikeiden aikojen tulevan, että kansat nousevat kansoja vastaan, hänen tavoitteensa oli Jumalan valtakunnan perustaminen. Siinä valtakunnassa vallitsevat toiset arvot kuin maailmassa: lapset ja köyhät ovat etusijalla ja heitä kuunnellaan, suurin olkoon toisten palvelija ja ihmisiä kutsutaan rakastamaan toisiaan ja antamaan toisilleen anteeksi.

Tämä on se valtakunta jonka myötävaikutamiseen meidät on kutsuttu. Haaste on vähintäänkin yhtä vaikea kuin taistelu josta teksti kertoo. Meidän pitää Mooseksen, Aaronin ja Hurin tavoin, auttaa toisiamme olemaan väsymättömiä rukouksessa ja luottavaisia taistelussa – taistelussa jota emme käy lähimmäistämme vastaan, vaan hänen rinnallaan ja hänen puolestaan.

Björn Vikström
Porvoon hiippakunnan
piispa

Kuvat: Paul Jeffrey

Herra, rukoilemme rauhaa maailmalle, myös sinne missä yhteisymmärrystä ja sovintoa inhimillisesti katsoen vaikuttaa olevan mahdotonta saavuttaa. Auta meitä luottamaan siihen, että mikään ei ole Sinulle mahdotonta ja tee meistä auliita välikappaleita rauhallesi lähiympäristösämme ja maailmalla. Amen.

Hartauksia
rauhasta

KIRKON ULKOMAANAPU

Matkalla rauhaan – Jumalan ja itsen luo

Alkukesän raikas vihreys maalaa maiseman. Puut puhkeavat kukkaan, antavat lupauksen sadosta ja hedelmästä, jonka puu tuottaa. Se on edessämme kuin nuoruus.

Rippikoululaisia katsellessani mietin usein, miten voisin tukea heitä olemaan mahdollisimman paljon sitä, mitä he todella ovat. Rippikoulusakin tavoitteita on vain kaksi. Kunpa nuoret voisivat oppia tuntemaan edes vähän salattua, mutta ihmiseksi tullutta Jumalaa. Kunpa he oppisivat tuntemaan itseään paremmin. Paljon muuta en pyydä, enkä toivo. Hyvä, jos pystyn auttamaan tässä.

Joskus mietin, onko rippikoululaisen elämä kovin toisenlaista kuin aikuisen. Toki aikuisella on allaan paljon enemmän tukevaa maata. On ollut pakko tutustua itseensäkin, nähdä oman elämän kauneus ja oman minän kipu ja karheus. Ja Jumalaakin on tullut mietittyä. Mutta matka kohti itseä ja Jumalaa on vielä kesken ja jää kesken. Salattuja olemme molemmat, Jumala ja ihminen, Jumalan kuva.

Sielulleen saa niin helposti vahingon. Eikä se ole toisten syy. Mitä vähemmän tunnen itseäni, sitä helpommin lähden toisten matkaan. Teen toisille mieliksi – en siksi, että auttaisin niin

toista, vaan siksi, että toivon niin saavan toisten hyväksyntää ja rakkautta. Että kelpaisin muille.

Joskus on kuljettava kauas löytääkseen takaisin itsensä ja Jumalan luo. Tuolla matkalla on etsittävä sitä, mikä kestää ja tunnistettava se, kuka lopulta olen. Itsensä, ristinsä, ilonsa ja haavansa. Etsiessämme emme ole hakoteillä. Sillä niilläkin teillä Jumala vaeltaa kanssamme.

Aulikki Mäkinen
Kirkkoherra
Kuopion Männistön seurakunta

Kuvat: Ville Asikainen ja Jenni-Justiina Niemi

*Sinä salattu Jumala.
Anna minun nähdä
sinut. Vaikka vain
välähdyksenä,
lupauksena, toivona.
Opeta minua
tuntemaan itseäni.
Anna, etten jäisi
salaisuudeksi
itselleni, vaan
löytäisin tien sinun
ja itseni luo.
Amen.*

Hirtauksia
rauhasta

KIRKON ULKOMAANAPU

Kylmästä lämpimään

Miten paljon pystyisinkään, jos sydämeni ei olisi näin kylmä ja kova. Elän pienellä palkallani kovin leveästi, itselleni ja perheelleni aarteita haalien. Helposti keksin verukkeita, kun apuani kaivattaisiin vaikka ystävän muuttaessa tai tiedän mummon yksinäiseksi palvelukeskuksen osastolla. Ei, olen muka liian väsynyt tai kiireinen tai arvelen jonkun toisen tarvitsevan minua enemmän. Sama on keräyslippaan osuessa kohdalle kaupan ovella. Sydän on kylmä kuin kivi, tunnustan sen.

*Älä kiellä apuasi,
jos toinen on avun
tarpeessa ja sinä
pystyt tekemään
hänelle hyvää.*

Sananl. 3:27

Kivi on kova ja raskas kantaa. Ja itsekäs sydän tuntuu usein kovin raskaalta. Harvoin kuitenkaan tunnistan raskaan sydämen oikeaa syytä ja mieluusti etsin sitä itseni ulkopuolelta. Miten minua on kohdeltu? Mitä minä olen saanut tai jäänyt saamatta? Kyllähän minä muuten, mutta kun nuo muut.

Kivisydämelläni on onneksi myös mahdollisuus. Välittävä vilpitiön katse, auttamaan ojentunut käsi ja konkreettinen vastaan tuleminen heikolla hetkellä antaa sydämelle lämpöhoitoa. Kivellä on erinomainen lämmön varastointi ominaisuus. Jos kivikoru on päivän ihoa vasten kaulalla, se hehkuu ruumiinlämpöä vielä kauan poisriisumisen jälkeen, saunan kivien hehkusta puhumattakaan.

Haluan saada kivettyneen sydämeni hehkumaan lämpöä. Enkä pelkää toisten hyväksynnän kautta vaan itse maailmassa toimimalla. Pitämällä huolta toinen toisestamme ja kannustamalla toisiamme rakkauteen ja hyviin tekoihin (Hepr.10:24). Vain Jumalan rakkaus voi pitää lämmön liikkeessä ja antaa sen kasvaa meidän ihmisten kautta. Vain Jumalan rakkaus voi armahtaa kylmettynyttä, itsekästä ja kovaa sydäntä ja luotavaisesti uskoa sydämelle tehtävän aina uudestaan: "...ja sinä pystyt tekemään hänelle hyvää".

Laulu 39, Yhtä, Nuoren seurakunnan veisukirja 2015

Tiina Taavitsainen
Nuorisotyönohjaaja
Varkauden seurakunta

Kuva: Paul Jeffrey

*Pyhä kolmiyhteinen
Jumala. Sinä
näet, kuinka usein
kuljen toisen ohi
itsekkyyttäni.
Sinä tunnet
keskenereäisyyteni.
Kiitos, että rakastat
minua silti. Aamen.*

Hartauksia
rauhasta

KIRKON ULKOMAANAPU

Kaikki riittää; Rakasta Jumalaa yli kaiken ja lähimmäistäsi niin kuin itseäsi

"Lesken ropo ei ollut suuri, mutta aivan riittävä,"
lauoi Jaakko Löytty. Enempää ei tarvitse antaa kuin
kaikkensa. Lesken ropo oli kaikki, mitä hänellä oli.
Kaikki riittää.

Uhrarikun tulo käytettiin niiden hyväksi, joilta puuttui sosiaaliturva
aikana, jolloin sen kivijalka oli suku. Lesket, orvot ja muukalaiset olivat
turvattomimmat ja elivät almujen varassa. Leski antoi lahjansa tuntemat-
toman hyväksi.

Turvattomuudella oli ja on monta syytä, joista hirmuisimpia on sota, jolla
silläkin on monet syyt. Siksi Jeesus lausui: Autuaita ovat rauhantekijät.
– Lapseni, älkäämme rakastako sanoin ja puheessa, vaan teoin ja totuu-
dessa... (1. Joh. 3:18)

Rakkaus on teko, rakkaus on tahtotila, rakkaus on tunne.

Kirkko, jota ohjaa Kristuksen evankeliumi laupeudesta ja rakkaudesta,
kuulee oikeudenmukaisuuden kaipauksen ja tahtoo vastata siihen kaikin
voimin. Rakkaus on teko.

Rakkauella on tarkka näkö ja kuulo. Jo kaukaa se näkee ja kuulee hylkäämisen, kivun, ja sorron. Rakkaus on kaikkinäkevä. Se näkee myös onnen ja iloitsee, kun totuus voittaa.

Rakkaus on kallista, koska se ei sulje silmiään hädältä. Rakkauden lailla rauha on teko, tahtotila ja tunne.

Kaikki riittää; Rakasta Jumalaa yli kaiken ja lähimmäistäsi niin kuin itseäsi.

Jeesus oli esimerkkinä Jumalan rakkaudesta, joka ylittää kaikki rajat. Hän näki jokaisessa ihmisessä Jumalan kuvan.

Veli-Pekka Järvinen
Kirkkoherra, Tampereen Harjun seurakunta
Kuvat: Minna Törrönen

Herramme Jeesus Kristus. Sinä olet meille esimerkki täydellisestä rakkaudesta. Sinä hoidit ihmisen kaikkia tarpeita: ruokit nälkäisiä, paransit sairaita, annoit synnit anteeksi. Opeta meitäkin osoittamaan toisillemme käytännön rakkautta. Auta, ettei meillä koskaan olisi niin kiire, että kulkisimme apua tarvitsevan ihmisen ohi. Kiitos armostasi ja rakkaudestasi.

Hirtauksia
rauhasta

KIRKON ULKOMAANAPU

Jumala tahtoo rauhaa kaikille

Osallistuin kerran Turussa uskontojen rauhankävelyille. Paikalla oli edustajia monista uskonnoista. Yhdessä me kuljimme kaupungilla pätkän matkaa osoittaaksemme rauhantahtomme, erikseen ja yhdessä. Ja vaikkei niitä ääneen lausuttukaan, uskon, että moni lausui mielessään hiljaa rukouksen rauhan puolesta. Eikä rauhan puolesta rukoilu rajoitu vain tällaisiin erityisiin tilanteisiin. Me rukoilemme jatkuvasti rauhaa maailmaan. Pyydämme yhä uudelleen. Me luotamme siihen, että rukoukset kuullaan ja uskomme, että se joka rukoukset kuulee voi antaa meille rauhan.

Rauha tulee Jumalalta. Näin me uskomme. Hyvältä Jumalalta, joka ei voi toivoa muuta kuin rauhaa. Vaan jos me uskomme että rauha tulee Jumalalta, voimmeko me koskaan saavuttaa rauhaa ihmisten kanssa jotka uskovat toisin kuin me? Tai eivät usko lainkaan?

Jumalan tahto ja siunaukset eivät rajoitu vain kristittyihin. ”Hän antaa aurinkonsa nousta niin hyvälle kuin pahoille ja lähettää sateen niin hurskaille kuin jumalattomille.” (Matt. 5:45) Rauhaa rukoillaan ja toivotaan kaikkialla. Sen kaipuu elää meissä kaikissa, vaikka olemmekin taipuvaisia väkivaltaan. Jumala tahtoo rauhaa kaikille, riippumatta heidän uskostaan. Riippumatta uskostaan, jokainen ihminen on lähimmäisemme, jolle Jeesus käskee meidän osoittaa laupeutta.

Miika Ahola
Kappalainen
Turun Tuomiokirkkoseurakunta

Kuva: Meeri Koutaniemi, sirkuskoulu Zaattrin pakolaisleirillä Jordaniassa

*Oi Herra,
kaikki päällä maan
loit
lähimmäisiksemme,
myös kieleltään
ja uskoltaan
niin vieraat
toisillemme.
Kun sinulta
saa hoivansa
myös kaukainen
maa, kansa sen,
niin ketään torju
emme.*

(Virsi 431:2)

*Hartauksia
rauhasta*

KIRKON ULKOMAANAPU

Antakaa toisille anteeksi

Jeesus sanoo: "Jos te annatte toisille ihmisille anteeksi heidän rikkomuksensa, antaa myös taivaallinen Isänne teille anteeksi. Mutta jos te ette anna anteeksi toisille, ei Isännekään anna anteeksi teidän rikkomuksianne." (Matt. 6:14–15)

Nämä Jeesuksen sanat kehottavat meitä ennen kaikkea antamaan anteeksi, ei niinkään pyytämään anteeksi. Tässä ajassa, kun maailmassa on paljon vihapuhetta ja vahvoja mielipiteitä ajattelen, että anteeksi antamisen tärkeys korostuu entisestään.

Onko anteeksiantaminen kuitenkin aina helppoa tai edes mahdollista? Millaisissa tilanteissa on vaikeaa antaa anteeksi?

Työssäni lasten ja nuorten parissa korostan usein sitä, että jokaisen tulee pyytää anteeksi ja ennen kaikkea, antaa anteeksi. Edellytämme helposti lapsilta anteeksiantoa, mutta pystymmekö me aikuiset siihen?

Anteeksiantamisen puhdistavaa ja vapauttavaa vaikutusta ei kukaan voi kieltää, mutta se ei kuitenkaan tee anteeksi antamisesta yhtään helpompaa. On helppo sanoa, että annan anteeksi, mutta näkykö anteeksianto sanoissani tai teoissani? Kristittyinä meidän tulisi nähdä lähimmäinen jokaisessa ihmisessä ja noudattaa Jeesuksen antamaa kehotusta anteeksi antamisesta. Meidän tulisi aina pyrkiä anteeksiantoon.

Vaikka meidän olisikin vaikeaa antaa anteeksi, voimme joka päivä luottaa siihen, että Jumala antaa anteeksi meille meidän tekemme ja tekemättä jättämisemme. Meillä on mahdollisuus tehdä virheitä ja yrittää uudelleen. Miksi emme soisi sitä toisillemme? Jumala ei hylkää eikä jätä. Jumalan anteeksianto on meidän turvanamme joka päivä. Me emme kykene samanlaiseen anteeksiantoon kuin Jumala, mutta jos voisimme välittää siitä maailmaan edes pienen murusen, olisi maailmassa hieman enemmän hyvyyttä ja lähimmäisenrakkautta.

Saija Lohikoski
Nuorisotyönohjaaja
Lopen seurakunta

Kuva: Ville Asikainen

*Hartauksia
rauhasta*

KIRKON ULKOMAANAPU

Puu ja sen hedelmät

Palauta mieleesi jokin sinulle merkityksellinen puu. Ehkä kyseessä on vahvarunkoinen tammi tai mänty, kenties joulusta muistuttava kuusi tai syysvärityksessä loimuava vaahtera. Jokainen puu on aikanaan alkanut kasvunsa pienestä siemenestä. Ajan myötä se on vahvistunut ja sen juuret ovat kaivautuneet syvemmälle maaperään latvan tavoitellessa taivasta.

Jokainen ihminenkin on kuin puu. Kasvumme alkaa hyvin pienestä, ihmissilmiltä näkymättömissä. Ajan myötä vartumme ja vahvistumme, kasvatamme juuria ja tavoittelemme taivaita.

Yksi puiden ominaisuus on hedelmien tuottaminen. Hedelmät eivät synny pakosta vaan lahjana.

Galatalaiskirjeen mukaan Pyhän Hengen hedelmiä ovat rakkaus, ilo, rauha, kärsivällisyys, ystävällisyys, hyvyys, uskollisuus, lempeys ja itsehillintä.

Jokainen meistä voi tarkastella itseään näiden valossa. Tuotanko minä hedelmiä, jotka löytyvät mainitusta listasta.

Omassa voimassamme me emme pysty tuottamaan yhtään hedelmää. Jokainen hyvä hedelmä, joka meissä kasvaa, on Jumalan lahjaa. Siksi saammekin rukoilla, että olisimme suotuisa kasvualusta noille hyvälle hedelmille. Saamme myös pyytää rohkeutta hedelmien jakamiseen toinen toistemme kanssa. Vain jaettuina rakkaus, ilo, rauha ja muut hedelmät muuttuvat täydellisiksi.

Anu Ylitolonen
Pastori
Joroisten seurakunta

Kuvat: Minna Törrönen ja Paul Jeffrey

*Jumala.
Kiitos elämästä ja kasvusta.
Anna meissä kasvaa Pyhän Henkesi hyviä hedelmiä.
Anna meille rohkeutta antaa itsemme sinun käyttöösi, jotta rakkaus, rauha ja muut hyvät hedelmät saisivat tulla täydellisesti näkyviin.
Aamen.*

Jeesus sanoi opetuslapsille:
"Kun Ihmisen Poika tulee kirkkaudessaan kaikkien enkeliensä kanssa, hän istuu kirkkautensa valtaistuimelle. Kaikki kansat kootaan hänen eteensä, ja hän erottaa ihmiset toisistaan, niin kuin paimen erottaa lampaat vuohista. Hän asettaa lampaat oikealle ja vuohet vasemmalle puolelleen. Sitten kuningas sanoo oikealla puolellaan oleville: 'Tulkaa tänne, te Isäni siunaamat. Te saatte nyt periä valtakunnan, joka on ollut valmiina teitä varten maailman luomisesta asti. Minun oli nälkä, ja te annoitte minulle ruokaa. Minun oli jano, ja te annoitte minulle juotavaa. Minä olin koditon, ja te otitte minut luoksenne. Minä olin alasti, ja te vaatetitte minut. Minä olin sairas, ja te kävitte minua katsomassa. Minä olin vankilassa, ja te tulitte minun luokseni.' Silloin vanhurskaat vastaavat hänelle: 'Herra, milloin me näimme sinut nälissäsi ja annoimme sinulle ruokaa, tai janoissasi ja annoimme sinulle juotavaa? Milloin me näimme sinut kodittomana ja otimme sinut luoksemme, tai alasti ja vaatetimme sinut? Milloin me näimme sinut sairaana tai vankilassa ja

Minä olin koditon, ja te otitte minut luoksenne

Virallisten lukujen mukaan maailmassa oli vuoden 2014 lopussa 60 miljoonaa pakolaista. Määrä on kasvanut edellisestä vuodesta yli 8 miljoonalla pakolaisella. Näin suurta kasvua ei ole koskaan aiemmin nähty.

Meidän mielikuvamme pakolaisista ei usein kerro koko totuutta. Pakolaisen ei nimittäin tarvitse matkustaa maailman toiselle puolelle ollakseen pakolainen. Suurin osa, noin kaksi kolmasosaa, tämän hetken pakolaisista on maansisäisiä pakolaisia -evakoita. Ainoastaan kolmasosa kaikista pakolaisista on etsinyt turvaa oman maansa rajojen ulkopuolelta. Vain pieni murto-osa, 1,8 miljoonaa, ovat hakeneet turvapaikkaa jostakin kehittyneestä maasta. Eniten Venäjältä, seuraavaksi eniten Saksasta ja Yhdysvalloista.

Suomessa on tuskailtu sen kanssa, että maamme kantokyky pakolaisten suhteen tulee pian täyteen. Vuoden 2015 aikana Suomeen saapui yli 30 000 turvapaikanhakijaa, joka on 6 pakolaista tuhatta asukasta kohti. Vertailun vuoksi – Libanonissa on tällä hetkellä, syksyllä 2015, 232 pakolaista tuhatta asukasta kohti.

Tähän kontekstiin asetettuna Jeesuksen vaatimus auttamisesta vaikuttaa hyvin konkreettiselta: ”Minä olin koditon, ja te otitte minut luoksenne.” Aukaisemmeko kotimme ovet turvapaikan hakijoille? ”Minä olin alasti, ja te vaatetitte minut.” Toimitammeko vaatteita vapaaehtoiskeräyksiin? Samalla vaatimus on kova: ”Minä olin sairas, ja te kävitte minua katso-massa.’ Minne menemme? Mitä teemme?

Konkreettisten tekojen lisäksi Jeesuksen vaatimuksessa on kysymys asen-teesta. Miten otamme vastaan apua pyytävät? Annammeko heille mah-dollisuuden tulla osaksi suomalaista yhteiskuntaa? Kerrommeko heille, että haluamme oppia heiltä?

Aaro Rytkönen
Rauhanvälitysverkoston sihteeristön päällikkö
Kirkon Ulkomaanapu

Kuva: Kirkon Ulkomaanapu

kävimme sinun luonasi?’ Kuningas vastaa heille: 'Totisesti: kaiken, minkä te olette tehneet yhdelle näistä vähäisimmistä veljistäni, sen te olette tehneet minulle.'

Sitten hän sanoo vasemmalla puolellaan oleville: 'Menkää pois minun luotani, te kirjoit, ikuisen tullen, joka on varattu Saatanalle ja hänen enkeleilleen. Minun oli nälkä, mutta te ette antaneet minulle ruokaa. Minun oli jano, mutta te ette antaneet minulle juotavaa. Minä olin koditon, mutta te ette ottaneet minua luoksenne. Minä olin alasti, mutta te ette vaatettaneet minua. Minä olin sairas ja vankilassa, mutta te ette käyneet minua katsomassa.'

Silloin nämäkin kysyvät: 'Herra, milloin me näimme sinut nälissäsi tai janoissasi, kodittomana tai alasti, tai sairaana tai vankilassa, emmekä auttaneet sinua?' Silloin hän vastaa heille: 'Totisesti: kaiken, minkä te olette jättäneet tekemättä yhdelle näistä vähäisimmistä, sen te olette jättäneet tekemättä minulle.' Ja niin he lähtevät, toiset iankaikkiseen rangaistukseen, mutta vanhurskaat iankaikkiseen elämään."

Matt. 25: 31-46

KIRKON ULKOMAANAPU
PL 210/Eteläranta 8
00130 Helsinki
kirkonulkomaanapu.fi